

Una korrigan a An Uhelgoad

«I arribarà un dia que haurem de plegar i deixar per sempre més An Uhelgoad»

"Les korrigan no existeixen"... Imagine que m'ho diu una d'elles en el fons de la segona planta d'un bus londinenc convertit proverbialment en una botiga ambulant de roba vintage de segona mà. De tant en tant, aquell bus atrotinat, després de rodar uns dies pels confins de la terra, apareix estacionat al carrer Paul Gauguin d'n Uhelgoad en un descampat sempre clapejat de basals entre l'Intermarché i la gegantesca roca de granit que tothom coneix, per raons òbvies, amb el nom de Le Champignon.

La meua korrigan imaginària és una bella criatura, amb una cabellera pèl-roja llarguíssima que es torna d'or en ser acaronada pels raigs del sol que ací, per cert, només se'l pot veure a estones, entre núvols de mort, durant alguns moments del dia a l'estiu. És menuda, perfecta, blanca com la neu. Generosament -o perversament- no ha volgut mostrar-se'm amb el seu aspecte diürn que usa per tal de passar desapercibuda: pell arrugada, ulls rojos lluents, cabells blancs. Si mai la descobrien del cert que l'arrossegarien a l'infern del no-res on els homes, poregosos i estúpids, encadenen el seu desig de cossos transformats en un milió d'horribles espectres que els turmenten indiciblement en les cel·les de les seues tristes solituds. Ben pensat, ara que me la mire amb deteniment, podria ser Isabelle Huppert, vull dir de jove, vull dir la del rostre pigat, mirada penetrant, cos fràgil...

Sé que li puc preguntar pel meu futur. Paga la pena, però? No ho sé. Fa uns anys mai no hauria dit que seria capaç de construir des de zero un entorn aparentment segur com en el que ara respire. Encara tinc massa a prop els meus dies de jornalier, aquella sensació de viure dins d'un pou, d'anar passant carregat amb una llastant herència de privacions i incertitud. Des d'aleshores, fins a aquest matí d'agost, han passat moltes coses. Cap d'elles no era previsible. Cap d'elles no l'havia imaginat. Diríem que he fet allò que en diuen els homes del meu poble, carrera... però no és una carrera massa llarga tampoc. També és veritat que he aconseguit mitigar el dolor per tantes pèrdues: el pare, l'absència d'aquella xicota que vaig deixar sense lluitar a la badia dels impossibles, aquell estiu de mort i desengany, els escenaris enyorats d'una infància irrecuperable... He caigut sempre sol i en silenci un milió de vegades i també m'he tornat a alçar i he plantat cara. No és poca cosa. Però tot plegat, té això cap importància? Futur? I si li pregunte i resulta que que la meua korrigan em confirma les pitjors de les meues pors?. No, millor deixar-ho córrer.

"Les korrigan no existeixen", imagine que em diu de nou, a sota veu, obsequiant-me amb un lleu somris i escarxofada sobre dos seients folrats de desgastat vellut roig. S'ha apujat el seu vestit blanc de gasa un poc per damunt dels seus deliciosos genolls i s'ha obert lleugerament de cames. Se li endevinen els mugrons erts dels seus pits menuts i rodons com bresquilles. Una invitació? Podria ser. Ara m'esllavissaria com una serp sobre el seu cos delicat i allà mateix entraria dins seu. Més val, però, no caure en la temptació. Prou que sé que en certa manera se'n riu de mi, juga amb mi. Prou que sé també que haig d'anar molt amb compte perquè si em done del tot m'acabarà per portar al llac perdut en la profunditat del boscam on habita i submergint-me en la seua aigua verdosa fins a ofegar-me, fins a convertir-me en somni o pedra. Haig de vigilar també perquè entretenant-me, distraient-me, no s'enduga el meu fill i me'l canvie per un d'igual però sense ànima.

El meu fill i sa mare ara mateix compren a l'Intermarché. El xiquet segur que remuga, que ho vol tot. Sa mare deu estar dels nervis. Jo m'he atansat fins al bus perquè m'agradaria trobar una jaqueta vaquera amb un coll de cuir o potser un barret de pell de serp o uns esperons d'or per al meu cavall invisible o un pastiller de llautó amb gravats cèltics per si mai no tinc un infart i haig de veure'm obligat a dur permanentment amb mi tota la munició farmacològica.

Després de comprar, tornarem al càmping a la vora del riu de la *Rivière d'argent*. Al migdia el xiquet s'entretindrà caçant bitxos i nosaltres potser farem l'amor o potser no. I a la vesprada, sovint ennuvolada, ens quedarem bevent cervesa o tal volta farem una passejada pel bosc armòric, anirem a la grota d'Artús per provar sort i veure si donem amb el tresor que el rei va trobar a Brocelàndia i que diuen que va amagar ací, Merlí.

Potser travessarem sense baixar del cotxe els contorns suaus dels Monts d'Arrée vigilats per l'arcàngel Sant Miquel i anirem fins a Sizun o Kommana per veure una vegada més els seus calvaris, els seus cementeris i esglésies, per respirar l'alé dels espectres bretons. M'agradaria tornar una altra vegada al llac de Drennec, solitari sempre que hem anat... L'aigua del Drennec no sembla aigua, sembla un immens llençol de paper xarol.

A boqueta nit, passe el que passe, el menut i jo traurem el nas al camí i, si som pacients i sigil·losos, acabarem per veure les guineus trescant pels marges i, fins i tot, qualsevol desprevingut cérvol creuant parsimoniosament la carretera per endinsar-se de nou en el bosc.

La nit, com cada nit en aquell racó perdut del món, serà molt freda. Havent sopat anirem a dormir cadascú al seu llit i tal volta agafem el son escoltant el repic de la pluja en el sostre de metall de la nostra cabana.

I arribarà un dia que haurem de plegar i deixar per sempre més An Uhelgoad. I llavors tornarem a Barcelona i pense que potser una vesprada de finals de l'estiu, en un qualsevol vagó de metro d'una qualsevol línia de metro de la ciutat, em tornaré a trobar la meua korrigan pèl-roja, recolzada a la barana, mirant-me fixament, somrient-me entremaliada. "El futur no existeix", imagine que em dirà.